

ENTREVISTA A JOSÉ LUIS LÓPEZ BULLA

«Rodríguez Zapatero entén més Catalunya que el PP, però no suficientment»

Lluny del brogit de Barcelona, no costa d'imaginar José Luis López Bulla (Albaicín, Granada, 1943) a casa seva, a Pineda, actualitzant diàriament el bloc amb música clàssica de fons i un cigarret –negre– als llavis. L'exdirigent de CCOO a Catalunya havia format part de llistes d'ICV però posteriorment va donar suport a la candidatura de Montilla. Viu envoltat de llibres, un tou de clàssics grecs i romans i un santuari per a l'enyorat Vázquez Montalbán.

L'exdirigent sindicalista reflexiona sobre les esquerres en «la Catalunya que desitjaria definitivament postnacionalista», i parla de la integració de la immigració com un dels grans reptes del país, un fenomen que va viure en primera persona el 1965 en traslladar-se a Mataró des d'Andalusia

EMILI BELLA

EL PUNT, 11.01.09

-On som?

-«Ens despertem aquest any amb una notícia no insòlita però sí significativa. Que els quatre primers nounats són fills de famílies que anomenem públicament extracomunitàries. Fa pensar sobre les profundes transformacions que està vivint Catalunya. Avui en dia el més decisiu és aquesta situació de crisi econòmica no específicament catalana, ni espanyola ni europea, sinó global, però això no determina estratègicament el que és Catalunya ni cap a on va. El més significatiu

que hi ha a Catalunya és la profunda transformació, que moderadament és un canvi de metabolisme. L'altre dia a la cavalcada de Reis de Pineda, a part del nerviosisme i la perplexitat dels nens, un fet universal, vaig poder veure la quantitat de dones àrabs, totes elles juntes i un xic separades de la resta. Els nens tenien el mateix comportament.»

-La integració és això?

-«En principi pot ser curiositat per veure què és, però jo diria que és una protointegració. Quan un es fica en un lloc per veure, observar i olorar, que deien al meu poble els antics, és un primer pas d'integració absolutament natural. Aquesta és la gran novetat de Catalunya. Anem cap a una Catalunya radicalment nova i diferent, i falta saber si les orientacions polítiques i socials tenen un esperit de convivència i confraternització, no idíl·lic, perquè no es dóna mai, però sí constructiu.»

-Quin és el principal repte que té el país?

- «El major repte que té la Catalunya que jo desitjaria definitivament postnacionalista és encaixar al millor possible en el món de la globalització. No només per estar al dia en qüestions econòmiques i socials, que és el més urgent, sinó en tots els comportaments convivencials.»

-Com veu la relació Catalunya-Espanya?

-«La relació entre Catalunya i Espanya, si traiem els elements més de conjuntura, sempre és conflictiva. I això no necessàriament és dolent ni perjudicial per a ningú, sempre que s'estableixi una cultura de l'emulació mútua. Ara hi ha una situació molt rabiosa, no tant com fa anys, en l'època de Pujol, enano, habla en castellano, sinó més superestructural,

sobre la base de: ¿Qué hay de lo mío? Si això se sap governar, estarem sempre davant d'una –em sap greu el tòpic– conllevància que és constructiva o d'enfrontament. Aquí, generalment, hi ha la mania de ficar totes les classes socials d'Espanya en el mateix sac. No podem parlar d'un Madrid o una Castella indiscriminats. És cert que hi ha molts energúmens, molts anticatalans militants, però el que ens falta aquí és buscar més aliats, amics, acompanyants en un viatge que és comú, la reforma permanent de les institucions de l'Estat democràtic.»

-Rodríguez Zapatero entén més Catalunya que el PP?

-«Jo crec que sí, per moltes raons. Perquè la direcció del PP és vella, antiga, desubicada de les grans transformacions del món, i Zapatero, encara que només sigui per l'aspecte generacional, entén més Catalunya. Una altra cosa és si Zapatero és suficientment responsable, perquè té aquella mania contínua de desdir-se d'una forma immoderada: promet, per després parar el carro. L'entén més, però no suficientment.»

-Com cal respondre a una retallada de l'Estatut per part del Tribunal Constitucional (TC)?

-«Cal utilitzar mil i una operacions perquè el TC no faci un disbarat. El problema no és tant què passarà després, sinó si s'està fent tot el necessari perquè no es produeixi. A la classe política catalana, i per descomptat a l'espanyola, li falta una cosa que dominen amb cert mestratge els sindicalistes: el contractualisme. Mai un sindicalista amb dos dits de front es planteja si convocarà la vaga si el conveni no surt bé. El que es planteja, perquè està pendent de la utilitat de les seves gestions en relació amb els subjectes que representa, és què s'ha de fer perquè les peticions reivindicatives siguin al màxim d'ateses possible. Quan això ja està cantat en el sentit negatiu, llavors es convoca la vaga

o el que es cregui convenient. Però el sindicalista no anteposa la vaga a la negociació, sinó que negocia incansablement. Els que més parlen de si retallen l'Estatut pot ser que siguin els que no volen l'acord.»

-Però ja està negociat. Està pendent d'un tribunal i amb un tribunal no es negocia.

-«Ja sé que això no ho dirà un dirigent polític, però amb tots els tribunals es pot negociar. Es pot fer i cal fer-ho. Això no ho dirà ningú, seria la primera vegada en la història.»

-Per què les esquerres alternatives estan en declivi a Europa i a Catalunya tenen un espai consolidat?

-«No m'agrada fer diferenciacions entre les esquerres perquè històricament hi ha hagut una pugna de vegades caïnita. Que uns són maximalistes i altres reformistes no hi ha dubte, però la divisió conceptual ha presidit més la mala relació entre elles que no l'establiment de ponts de diàleg, de discussió. L'esquerra reformista tal vegada s'ha deixat engalipar excessivament per moltes gangues liberals, una certa adoració al mercat sense controls, un cert contagi de valors no exactament d'esquerres. Però, per altra banda, l'esquerra que deies alternativa, que només és alternativa perquè s'autolegitima amb aquest adjectiu, està desubicada del món contemporani. Totes les demandes i el plantejament que fa són més propis de l'època de la cadena de producció i del fordisme [Henry Ford], quan avui estem en la societat de la informació, segons Manuel Castells, el postfordisme. Tenim l'esquerra reformista, excessivament contagiada per valors que no són els seus, buscant desesperadament un centre neutre, i l'esquerra alternativa, desubicada plantejant coses que avui no tenen sentit. A Catalunya aquesta esquerra no té res a veure amb la d'altres llocs d'Europa, però

tampoc no és una formació que tingui l'score electoral i el nivell de vots que ells voldrien i probablement mereixen. Està molt bé que siguin al govern, i que per molts anys, però tampoc estem parlant de partits que repiquin les campanes amb excessiu al·leluia.»

-Se sent distanciat d'ICV?

-«Vaig complir una etapa en la meua època i això és el que hi ha.»